

EMA...

Janar Rückenberg (14.-18. märts 2018)

Röömsalt kurnatuna vaatas ta mulle silma: „Tere tulemast pisike, siia ilma!”

Nagu pimedusest koorub valgus, nii lihtne ja ilus oligi see algus.

Öösel või kui varavalgel päike koitis, mind tunde lummatult ta vaatas ja toitis.

Õhtuti rääkides hellalt mu pead paitas, kukkudes abistavalt ikka tema püsti aitas.

“Ei ole hullu, tule, peale puhume, kohe läheb üle, üheskoos valu laiali uhume.”

“Peseme, siis sätime valmis padjad ja lina, kas proovime enne voodisse minekut veel nuusata nina?”

“Oota, kas jalad on kuivad, ei külmeta käed, oled midagi süüanud, kuidagi väsinud välja näed?”

“Sall ikka kaela, nii on soe ja tervisele parem, ära hilja peale jää, kas tuled täna ehk veidi varem?”

“Kuidas eksam läks, kas töövestlus laabus, on kõik korras ja stipendium õigeks ajaks saabus?”

See on sinu ja minu ema, kes on või olnud, tea, need küsimused kunagi kiusamiseks polnud.

Esimesed sammud ja tähtede õpetamised, härdusest niiskete silmadega lõpetamised.

Ühiselt tehtud kodused tööd ja pidudelt koju ootamise unetud ööd.

Üksteisele pihtivad, vahest lepitavadki nutud, teineteist toetavad täiskasvanute telefonijutud.

Raske on leida suuremat hellust ja hoolt, hoolimata asjaoludest on ema süda alati sinu poolt.

See on emaduse müsteerium, vägi ja arm, mis sellest, et vahel tundub ta võib-olla isegi karm.

Ta tunneb su pärast muret ka siis, kui oled kuuskümmend kolm ja tema kaheksakümmend viis.

Sõltumata olukorrast ning east teab ema sinu vajadusi ja veidrusi peast.

On sul raskusi, probleeme või lihtsalt elu ei suju, usu, sellest sõltub ka tema tuju.

Üritades sinu eest tingimusteta hoolt kanda, ka kasinates võimalustes ema püüab alati parima anda.

Külasta teda, helista ikka, näita ja tõesta emale, et oled õnnelik, saad hakkama, see on parim kink temale.

Emat, sind südamest tänan, et pisikesest peale, oled soovinud mind juhatada eluteele väarikale ja heale.

Aitäh, Emat!